Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda" 30 Montgomery Street Jersey City, N.J. 07302
Телефони: (201) 434-0237 (201) 434-0807 (201) 434-3036
УНСоюз: (201) 451-2200

РІК XC. Ч. 238. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, П'ЯТНИЦЯ, 14-го ГРУДНЯ, 1984 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, FRIDAY, DECEMBER 14, 1984 No. 238. VOL. XC.

СВЯТОЧНОЮ АКАДЕМІЄЮ НЮ ЙОРК ВШАНУВАВ ПАМ'ЯТЬ МИТРОПОЛИТА АНДРЕЯ

Ню Йорк (В. Д.). — В неділю, 9-го грудня ц.р., в авдиторії школи Фешен Індастріс в Ню Йорку, відбулася величава святочна академія у 40-річчя смерти Слуги Божого Митрополита Андрея Шептицького, визначного духовного провідника-архиєрея Української Католицької Церкви та українця-громадянина.

Академію влаштував Комітет Великого Ню Йорку для вшанування Слуги Божого Митрополита Андрея у 40-річчя його відходу у вічність. Комітет працював під протекторатом Владики Василя Лостена, Епарха Стемфорду. Почесним головою комітету був о. ігумен Патрикій Пащак, ЧСВВ, а головою був мгр Роман Гуглевич.

Після вступної молитви „Отче Наш" у виконанні хору ім. Митрополита Андрея Шептицького з Ню Йорку під батутою Андрія Добрянського, вступне слово про Слугу Божого Андрея виголосив Владика В. Лостен, подаючи маркантніші дати з життя Митрополита. Після цієї вступної промови хор ім. Митрополита А. Шептицького відспівав „Коли втомлений" (Й. Кишакевич-І. Недільський) із солісткою Зіркою Дерлицею, та „Буде Ім'я Господнє" (І. Недільський).

Святочну промову виголосив Владика Іннокентій Лотоцький, ЧСВВ, в якій згадав історичну ролю Митрополита А. Шептицького в Українській Католицькій Церкві та в українському суспільному й національному житті не тільки Західньої України, але також серед української еміґрації за океаном.

Після промови бас-баритон А. Добрянський відспівав „Пасли пастирі" (А. Рудницький), „Степ" (Я. Степовий) та „Псалом 94" (В. Барвінський) при фортепіяновому супроводі Томи Гринькова.

Відтак виступив відомий чоловічий хор „Прометей" з Філядельфії під диригентурою Михайла Длябоги, який виконав „Хваліте Бога" (А. Лірин) зі солістом Омеляном Татунчаком; „Молітесь Браття" (К. Стеценко) із солістом Ігорем Кушнірем і „Вибір Гетьмана" (К. Стеценко) із солістом Мироном Касіяном. Фортепіяновий супровід — Ірена Пелех-Зварич.

Відома артистка та керівник Студії Мистецького Слова в Ню Йорку, Лідія Крушельницька, віддеклямувала артистично і з чуттям поему Богдана Лепкого „В Храмі Св. Юра".

Солістка Марта Кокольська-Мусійчук відспівала три арії, а саме, „Богородице Діво" (А. Гнатишин), „Під Твою Милість" (І. Соневицький) і „Як давно" (Г. Китастий) при фортепіяновому супроводі Татяни Поташко.

Широковідомий хор „Думка" з Ню Йорку під диригентурою Семена Комірного виконав „Чи Ти мене Боже Милий" (А. Гнатишин) із солістом Ігорем Замятим та „Не нам на прю", ІІ-га частина „Кавказу" (С. Людкевич) при фортепіяновому супроводі Т. Поташко.

Кінцеву промову виголосив мгр Р. Гуглевич після чого оба хори, „Думка" і „Прометей", відспівали могутню арію „Владико неба і землі" з опери „Запорожець за Дунаєм" С. Гулака-Артемовського.

В концерті взяли участь Митрополит Стефан Сулик з Філядельфії та єпископ В. Лостен зі Стемфорду, Роберт Москаль з Парми, І. Лотоцький з Чикаго та Михайло Гринчишин з Парижу, Франція.

Серед публіки було багато гостей з-поза Ню Йорку, особливо з Коннектикат, Ню Джерзі і Пенсильванії.

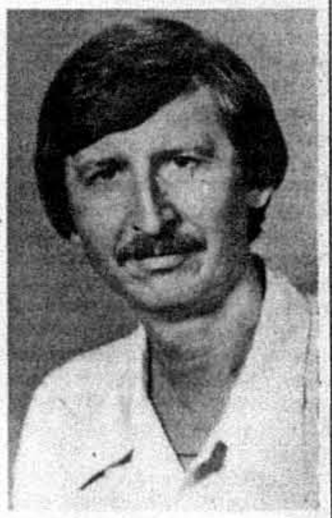
Вранці цього дня у виповненій вірними церкві св. Юра Владики відслужили Архиєрейську Службу Божу і Панахиду, а Владика Р. Москаль виголосив проповідь про Слугу Божого Андрея. На цю тему також говорив о. П. Пащак.

НАУКОВА КОНФЕРЕНЦІЯ НТШ

Ню Йорк. — Філологічна секція Наукового Товариства ім. Шевченка влаштовує в суботу, 15-го грудня ц.р., о год. 2:30 по полудні в приміщенні НТШ, при 63 Четверта авеню, наукову конференцію для відзначення 150-річчя з дня народження Осипа Юрія Федьковича. Доповіді прочитають: проф. Василь Лев — „Буковинський соловей", д-р Іван Новосівський — „О.Ю.Федькович — людина і громадянин", о. митрат Іван Ткачук — спогади про поета, д-р Олександер Соколишин — „Творчість О. Ю. Федьковича в виданнях дослідників його писань".

Д-р Ю.Тритяк обраний на пост станичного в Нюарку

Нюарк, Н.Дж. (Оленка Юрчук). — На Загальних зборах, які відбулися тут 26-го листопада ц.р., д-ра Юрія Тритяка вибрано станичним Пластової Станиці. Марійка Гельбіґ зайняла пост заступника станичного. Крім них до проводу станиці ввійшли: Марта Ворох, Михайло Грицак, Наталка Воронка, Оленка Юрчук, Ростислав Мілянич, Ляриса Пенцак, Олег Колодій і Оленка Макарушка-Колодій. Юрій Дац очолив Станичну раду.

Д-р Ю. Тритяк

Д-р Ю. Тритяк почав своє життя в Пласті в цій же станиці, яку тепер очолює. Ще в 1953 році, як дитина батьків новоприбулих, одержав першу жовту хустку від пл. сен. Теодора Самотулки та пл. сен. Дениса Беднарського. В останніх 30-ох роках д-р Ю.Третяк продовжував пластову діяльність в станицях в Клівленді, Огайо, і Трентоні, Н. Дж. Він повернувся до Нюарку дев'ять літ тому, коли влаштовував практику оптометрії в Савт Орандж, Н. Дж.

„Поживши в інших містах, мене кортіло вернутися до місця, яке мені вбилося в пам'ять ще дитиною. Через пластову діяльність я мав змогу нав'язати дружбу з багатьма українцями в різних частинах світу, але українська громада в Нюарку все видавалася мені рідною", — сказав д-р Тритяк після вибору.

В додаток до нового посту при станиці д-р Тритяк є курінним пластового куреня „Хмельниченки", як також є членом табору „Бобрівка". Завдяки цій комісії, літом 1984 року, після дволітньої перерви, знову відбулися табори на пластовій оселі „Бобрівка" в Норт Колбрук, Конн. Д-р Тритяк є переконаний, що „настав час для всіх нас, що одержали стільки від батьків та тих, що вели нашими молодечими організаціями досі, тепер взяти на себе обов'язок і запевнити існування цих організацій на дальші покоління. Перші вияви затрати почуття особистої вартости бачимо тоді, коли хтось відрікається культури своїх батьків. Пласт і інші організації помагають вдержати нас при нашії культурі. Тому ми є зобов'язані віддати нашим молодечим організаціям те, що ми від них одержали".

Крім пластової діяльности, д-р Тритяк є президентом-електом Українського Лікарського Товариства Північної Америки, Відділ Ню Йорку і околиці. Він донедавна був заступником голови Товариства Українсько-Американських Професіоналістів та Підприємців. Він є членом Американського Оптометричного Товариства, Оптометричного Товариства Ню Джерзі і був два роки головою Оптометричного товариства повіту Ессекс.

Д-р Тритяк живе в Мейплвуді, Н. Дж. з дружиною Оксаною і дітьми Аретою і Яремою. Він є членом 25-го Відділу УНС, як також і Українського Братського Союзу.

МИТРОПОЛИЧИЙ ОРДИНАРІЯТ ДЯКУЄ УНСОЮЗОВІ

Джерзі Сиframework Сиfiti, Н. Дж. — До Екзекутиви УНС на руки головного предсідника д-ра Івана Флиса прийшов лист з 4-го грудня ц.р., підписаний Митрополитом УКЦ в ЗСА Стефаном Суликом, в якому Митрополичий Ординаріят з подякою потверджує одержання великої пожертви УНС на видання Св. Письма, катехизмів і молитовників для українців в Польщі у сумі 15,000 долярів, як також додатково ще і суми 442 дол., зібраної на ту ціль працівниками УНС і В-ва „Свобода" та 1,000 дол. на потреби семінарії для виховання священиків.

У листі пишеться дослівно: „...Ви були перші, що виявили заінтересування і зрозуміння для цієї преважливої справи. На сторінках щоденника „Свобода" появилося наше звернення до вірних, а також заохочуючі статті у цій справі. Крім того Ви своєю щедрістю підтвердили розуміння важливої справи для нашого народу, щоб поширити серед них Боже слово рідною мовою і саме на ту ціль Ви прислали свої щедрі пожертви, що уможливить у значній мірі покриття коштів друку так дуже потрібних книжок для виховання вірних в дусі християнської релігії."

Закінчуючи свого листа, Митрополит Стефан пише: „Мило мені пригадати й ще раз подякувати Вам і Вашим членам за всі пожертви й допомогу в попередній збірці фондів, коли ми висилали допомогу нашим рідним у Польщі у формі харчів і санітарних середників. Це було успішне. Щира Вам за це подяка.

Пересилаючи Вам щиру подяку молю Господа про щедрі ласки для Вас усіх. Благословлю Вашу добру працю для добра народу. Нехай Господь кріпить Вас, дарить здоров'ям і Божим миром, що цінніший за все інше".

СХОДИНИ МИРЯН

Нюарк, Н. Дж. — За стараниям управи Окружного Відділу Українського Патріярхального Товариства тут відбудуться сходини мирян, на яких головний редактор журналу „Патріярхат" Микола Галів і голова названого Відділу ред. Василь Пасічняк доповідатимуть про „секретні" листи до українських католицьких єпископів.

Доповідь відбудеться в неділю, 16-го грудня, о год. 3-ій по полудні, в Українському Народному Домі, при 140 Проспект авеню в Ірвінгтоні, Н. Дж.

В СССР висвітлюють фільм про К. Черненка

Москва. — Совєтське керівництво зробило ще один крок на шляху роздування культу особи нинішнього кремлівського вождя: на екранах совєтських кінотеатрів висвітлюється новий фільм, присвячений „подвигам" прикордонника Константина Черненка в Середній Азії в 1930-их роках.

Як передають західні кореспонденти з Москви, головне завдання нового кінофільму — створити „військову біографію" Черненка в період, коли в Совєтському Союзі почалася підготовка до святкування в травні 1985 року 40-річчя перемоги над фашистською Німеччиною. Совєтська преса вже розгорнула активну мемуар-

(Закінчення на стор. 3)

ЗСА ЗАКЛИКАЮТЬ БЕЛЬГІЮ І ГОЛЛЯНДІЮ РОЗПОЧАТИ ПРОГРАМУ РОЗМІЩЕННЯ РАКЕТ

Брюссель, Бельгія. — Державний секретар З'єднаних Стейтів Америки, Джордж Шулц, який перебуває тепер в Европі і бере участь в нарадах НАТО, зустрівся з прем'єр-міністром Бельгії Вільфредом Мартенсом і міністром закордонних справ Леом Тідемансом і заохочував їх, щоб Бельгія і Голляндія розпочали програму розміщення американських нуклеарних ракет Першінґ 2 і крилатих, згідно з ранішою домовленістю і рішенням минулорічної конференції НАТО. Дж. Шулц вважає, що виповнення ранішої програми в ніякому разі не зударяється з нововитвореною ситуацією і передбаченими переговорами ЗСА із Совєтським Союзом.

Бельгійський уряд і згаданий прем'єр-міністер особисто заявили після розмови з Шулцом, що вони повновно обміркують цю справу і представлять її для дебат у парляменті після розмов Шулца з міністром закордонних справ СССР Андреєм Ґромиком в Женеві 7-го і 8-го січня наступного року. Як відомо, Бельгія і Голляндія не відмовлялися цілковито від програми розміщення ракет, але вирішили почекати і приглядатись, як буде розвиватись політична ситуація в світі. Очевидно, цю нерішучість двох членських держав НАТО використала совєтська пропаганда, а прихильні до Москви сили зорганізували в Західній Европі кілька багатолюдних демонстрацій з метою знеохотити ті дві країни і викликати в них страх совєтської нуклеарної відплати.

Виступаючи на пресовій конференції прем'єр В. Мартенс заявив, що йому було б неможливо дати відповідь на заохоту ЗСА, бо ця справа мусить бути предметом обговорення уряду і парляменту. Між іншим В. Мартенс прибуде до Вашінгтону 14-го січня 1985 року на розмови з президентом Роналдом Реґеном. Поінформовані кола однак заявляють, що в Бельгії тяжко буде змінити дотепрішню поставу до розміщення американських ракет, бо европейські держави покладають надію на зустріч Шулца з Ґромиком і евентуальну зустріч на вершинах між президентом Р. Реґеном і генеральним секретарем ЦК КПСС і головою Президії Верховної Ради СССР Константином Черненком, про яку тепер частіше говориться у політичних колах.

Пізніше Дж. Шулц зустрічався ще з голляндськими представниками, зокрема міністром закордонних справ тієї країни Гансом ван ден Броком. Не зважаючи на те, що вашінгтонські кола дуже реалістично оцінюють теперішню ситуацію в Европі, деякі політичні дорадники Президента надіються, що розмови Шулца і взагалі його активізація на цьому форумі, допоможе виснити деякі справи, які досі стояли на перешкоді реалізації програми розміщення американських ракет в країнах НАТО.

У СВІТІ

СКРАЙНЬО-ЛІВІ ГРУПИ в Бельгії почали розвивати терористичну діяльність звернену в першу чергу проти інсталяцій Північно-Атлантійського Оборонного Союзу (НАТО). Бельгійські поліційні чинники ведуть слідство, щоб встановити чи за цією діяльністю не скриваються інші терористичні організації, або держави. Покищо терористи підклали шість бомб під бензинові проводи і викликали декілька пожеж.

МАРКСИСТСЬКІ ПАРТИЗАНИ в Ель Сальвадорі, йдучи по лінії відпруження ситуації між ними і легальним урядом Хозе Наполеона Дуарте, звільнили з полону групу військовиків, передавши їх в руки представників Червоного Хреста. Рівночасно з тим жестом головне командування партизан проголосило, що під час різдвяних свят і нового року партизани не переводитимуть жадних військових чи підривних акцій, щоб таким чином дати змогу населенню спокійно перевести ці свята. Таке потягнення марксистів може поліпшити відносини між ними і урядом, кажуть політичні спостерігачі, але це буде видно під час чергових їхніх зустрічей, які відбуваються час-від-часу за посередництвом ієрархії Римо-Католицької Церкви.

ДЕЛЕҐАТИ З'ЄДНАНИХ Стейтів Америки на европейській роззброєневій конференції, яка вже від років тягнеться у Стокгольмі, задоволені, що конференція набрала цілком несподівано позитивного обороту. Джеймс Ґудбі заявив кореспондентам: „ми дуже задоволлені, що нарешті конференція вийшла з імпасу і тепер можна буде перейти зі словесної реторики до обговорення конкретних справ". Очевидно, американська делеґація не надіється на чудо, але однозгідність делеґатів в багатьох справах вказує на позитивний зворот цього форуму.

ІТАЛІЙСЬКА ПОЛІЦІЯ перевела широкі арешти членів мафії в цілій країні і притримала покищо 150 провідних членів мафії, яких, після перевірки і слідства, прокуратура плянує поставити під суд за доконання різних злочинів. Найбільше арештів було переведено в Сицилії і північному місті Турін. Поліція покищо відмовляється подати прізвища арештованих, але втаємничені особи кажуть, що серед них є судді, адвокати, високі старшини війська і поліції та звичайні поліціянти.

СОВЄТСЬКИЙ КАПІТАН корабля, який щойно виплив з Ленінграду в сторону Нікараґуа, заперечив, що на покладі корабля знаходяться лжетові літаки, як про це поінформували Уряд у Вашінгтоні американські розвідчі чинники. Цю заперечливу інформацію подало до відома совєтське пресове агентство ТАСС у вівторок, 11-го грудня ц.р. ТАСС каже, що корабель „Смоленськ", один з найбільших кораблів совєтської торговельної фльоти, везе до Нікараґуа тягарові автомобілі, трактори, спортові приладдя, хемічні вироби та інші товари. Політичні спостерігачі запитують: „чому ж тоді совєтські кораблі з 'невинним товаром' заїжджають до військового, дуже хороненого порту, а совєтський ладунок перевозиться під прикриттям ночі".

В'ЄТНАМСЬКІ ВІЙСЬКА захопили табір націоналістичних партизанів у північній Камбоджі, заявили речники Таїляндського уряду. При тому вони перевели масакру старшинського партизанського корпусу, багато вояків, які ставили спротив розстріляли, а решту забрали в полон. Тих, що пробували втікати до Таїлянду в'єтнамські вояки переслідували і принаймні 500 в'єтнамців перейшли нелеґально кордон, порушуючи тим самим міжнародний договір про ненарушимість кордонів. Речники Визвольного фронту в Камбоджі заявили, що приблизно 2,000 в'єтнамських вояків, підтримувані тяжкою артилерією, танками, гелікоптерами і машиновою зброєю, штурмували повстанський табір. У сутичці загинуло багато вояків в обидвох сторін.

МЕНОР ДЖУНІОР КОЛЕДЖ

МОЛОДЕ ЖИТТЯ У ЗАТИШКУ СТАРИХ ДЕРЕВ

Дженкінтавн, Па. (О. Кузьмович). — Коли їдемо у холодний понурий день спокійною дорогою поміж деревами, мимоволі перед очима стають картини з давніх фільмів чи книжок з червоно вдягненими вершниками, що попереджені зграєю голосних собак, мчать полями за втікаючими лисами.

Тепер, однак, на полях Факс Чейсу тиша і пустка, снується хіба сіра мряка чи вчувається гудок здалеку проїжджаючих автомобілів. Такий спокій вітає нас і на просторій паркувальній площі поміж будівлями Менор Джуніор коледжу, хоча в самих приміщеннях кипить молоде життя. Те життя молодого коледжу і є причиною наших відвідин та при допомозі сердечних інформаторок, зокрема директорки публічних зв'язків Мері Енн Вайтгед, ми дістаємо точну картину, що тут відбувається. Під її опікою відвідуємо по черзі всі приміщення та зайняття учениць, знайомимося з більшістю працівників та учителів і несподівано те, що недавно було нам відоме лише з назви, стає близьким, цікавим і гідним розповіді. Здається, таке почування мусить мати кожний газетний репортер, коли йому приходиться писати про події і людей та в кожному такому репортажі мусить він залишити якусь частину своєї душі або серця. Тож немає дивини, що ми після цілого дня у Менор Джуніор коледж з жалем залишали його пороги.

Справді цікаве, що саме ця школа не є серед нашої молоді так популярна та притягаюча як повинна б бути, коли взяти до уваги програму, рівень та цю виїнятковy атмосферу, що там панує. Тепер у коледжі навчається біля 450 студентів, з того 300 на повний час. Хоч коледж заснували в 1947 році Сестри Василіянки, до нього приймають без різниці студенток всіх віровизнань, та всіх національностей. Спершу подуманий, як повний чотирирічний коледж, Менор Джуніор залишився дворічним коледжом, але з широкими фаховими можливостями осягнути ступень „асошіейт деґрі" і „сертифікати" програм у галузі здоров'я, торгівлі, загальних і математично стислих наук.

Це, що навчання в коледжі триває лише два роки, часто викликає сумнів у молодих абсольвенток середніх шкіл, які шукають за дальшою дорогою до науки, але багато з таких молодих ніяк не може в тому рішальному часі віднайти справжніх своїх зацікавлень і після деякого часу науки в коледжі відступають знеохочені або просто залишають науку, щоб заробляти на життя.

Приглядаючись навчанню у Менор Джуніор коледжі бачимо на власні очі скільки можливостей він дає молодим людям здобути добре і практичне знання зокрема у ділянці здоров'я, лябораторійних праць та дентистичних асистентів.

Саме дентистична лябораторія і амбуляторія, що діє на терені школи, це справді надзвичайне досягнення і тому не диво, що ним користується, як нас інформують, річно 15,000 родин. У модерно та з усіми технічними удогідненнями вивінуваній окремій дентистичній клініці постійно працює чотири дентисти та один ортодентист, під наглядом яких привчаються молоді технічні асистентки до різних дентистичних робіт та виконують їх на пацієнтах. Низькі ціни, близькість приміщення, зокрема можливість опіки над випростовуванням зубів та накладанням клямрів для дітей, зробили дентистичну амбуляторію Менор Джуніор коледжу особливо атрактивною, а абсольвентки її дуже скоро дістають добрі праці.

Медичні асистентки при лябораторійній праці.

Свобідна дискусія на одному з курсів в коледжі.

Взагалі, коли ми проходили коридорами поміж поодинокими клясами коледжу, на таблицях оголошень для учнів роїлося від карточок з відкритими місцями до праці, в яких шукають за абсольвентками Менор Джуніор коледжу. Зі здивуванням ми оглядали їх, бож про працю сьогодні не все так легко. Показується, однак, що пошукують не лише за дентистичними техніками, що мають вже свою славу з приводу доброго вишколу, але іншими медичними асистентками, як також за судовими стенотипістками, що тут вишколюються в окремій програмі. Заглядаємо до заль, де пильно вивчають писання на спеціяльних машинах, як також вивчають популярні тепер компюторські програми.

В пополудневих годинах ми відвідуємо медичну лябораторію, де саме того дня відбувається просліджування тиску крови під проводом фахових сил з міського

(Закінчення на стор. 4)

В АМЕРИЦІ

ПАНЕЛЬ АМЕРИКАНСЬКИХ науковців подав до відома Уряду, що існує велика правдоподібність, що нуклеарна війна викличе стільки диму і пилу, що вони цілковито закриють сонце в північній частині світу і температура там спаде від 18 до 45 ступенів. Це може спричинити т. зв. „нуклеарну зиму" з прерізними неґативними наслідками для людства.

ДЕПАРТАМЕНТ ЛЕТУНСТВА зарядив негайно здержати полети 180 гелікоптерів типу Сікорський-76А після того, як прослідженo причину катастрофи одного такого гелікоптера 31-го жовтня ц.р. Тому, що вже перед тим був подібний випадок, а дослідження показали недомагання в структурі, рішено негайно припинити всі лети таких гелікоптерів.

ОДИН ІЗ СИМВОЛІВ Різдва різдвяний вертеп, є знову того року розложений біля Білого Дому у Вашінгтоні вперше після того як у 1973 році Верховний Суд не дозволив виставлення вертепу на публічних місцях, як вияву одної лише релігії.

ОДНА З ВЕЛИКИХ фармацевтичних фірм Каноф Лябораторія заперестала робити щіплянку проти коклюшу, щоби не мусіти платити високих асекураційних оплат. З подібних причин перестала робити цю щіплянку перед кількома місяцями інша фармацевтична фірма і тому буде великий брак цієї щіплянки, яка конечна для кожної дитини, щоб її охоронити перед неприємною, а часом і смертельною недугою.

ВЕЛИКИЙ БУДІВЕЛЬНИЙ підприємець Доналд Трамп вийшов із проєктом побудувати в Ню Йорку, в дільниці Квінс, великий спортовий стадіон, в якому місця мали б бути винаймлені або куплені на постійно, так як у мешканевих комплексах т. зв. кондомініюмах. В цей спосіб будуть покриті кошти будови стадіону.

АМЕИКАНСЬКА ЛЕТУНСЬКА лінія типу Транс Ворлд зачинає постійні лети через Атлантійський океан джетами, що мають лише два мотори. Досі не було дозволено вживати такі літаки на довгі лети, але тепер урядові чинники ствердили, що такі літаки є так добре технічно вивінувані, що можна використовувати їх на лети через Атлантийський океан.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893

Svoboda USPS (30-420 ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N J 07302

Subscription: 1 year — $40.00, 6 months — $22.00, 3 months — $12.00
UNA members: $7.50 — 6 months, $15.00 — 1 year. Change of address - $1.00. Make check or money order payable to "Svoboda"

Postmaster: Send address changes to
"Svoboda" • P.O. Box 346 • Jersey City, N J 07303

Second Class Postage paid at Jersey City, N J

Передплата на рік $40.00, на півроку — $22.00, на 3 місяці — $12.00
Для членів УНСоюзу $7.50 на 6-місяців, $15.00 — на рік. За кожну зміну адреси — $1.00.
Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda"

P.O. Box 346 Jersey City, N J 07303

Не боятися СССР і не поступатися

Як уже була у нас інформаційна замітка, існуюча в Америці організація Фундація спадщини приготовила до друку книжку з порадами президентові Роналдові Реґенові як він повинен поводитися супроти Совєтського Союзу у своїй другій каденції урядування. Можна би злегковажити собі цю книжку з її „порадами", коли б не коментарі американської преси, які звертають увагу, що та сама організація видала була чотири роки тому подібну книжку з порадами для Реґена — і Реґен у своїй політиці тримався того, що там йому радили. Якщо тепер це повториться з тією книжкою і її новими вказівками, то в найближчих чотирьох роках будемо мати зворот в американській закордонній політиці в сторону більшої відваги у відношенні до Совєтського Союзу і наставлення на допомогу процесам, які приспішують упадок совєтської імперії.

Найважливіше у цій книжці, яка має називатися „Мандат до провідництва II" — це порада ставитися до СССР, як до імперії з величезними труднощами на власній території та з своїми сателітами і поярмленими народами, і тому, логічно, не поступатися совєтській імперії, яка котиться по похилій площі до упадку. Це, — кажеться в оцій цікавій книжці, що її написали „добрі фахівці совєтологи, — не станеться швидко. Але, логічно виходить, таки станеться, — що ми завжди твердили, покликаючись на неписаний закон історії і безліч історичних прецедентів з упадком різних імперій, які, здавалося, існуватимуть вічно.

Очевидно, організація „Спадщинна фундація" — це консерватисти, антидот американського лібералізму. Але вислід останніх президентських виборів був наявним доказом, що настрої в широких колах американського суспільства скеровані „направо", а не „наліво". І повну правду мав той американський коментатор, який закидав теперішнім лідерам Демократичної партії з Томасом О'Нілем у проводі політичну сліпоту, якщо вони вірять, що лявінна перемога Реґена була вислідом тільки його персональної популярности та покращання економічної ситуації. Річ не в особі Президента і не в економіці країни, а в загальній політичній атмосфері. Східньо-американський лібералізм запаморочений мілітарною могучістю і територіяльною величиною совєтської імперії і тому наставлений на різні поступки кремлівським володарям коби тільки з ними „говорити і договоритися". Найбільш характеристичною рисою американського лібералізму є наївність, яка межує із самогубним анальфабетизмом у всіх справах, що стосуються Сходу Европи. Це той лібералізм Ф.Д. Рузвелта, який — поруч із величезними заслугами для соціяльних реформ в Америці — допустив большевицьку імперію до Середущої Европи, над Дунай і Велтаву, та створив ситуацію, в якій тепер знаходиться світ. Гаррі Труман мав відвагу протиставитися наїздові червоної Північної Кореї проти Південної. Але той же Труман назвав „погонею за червоним оселедцем" кампанію покійного сенатора Джозефа МекКарті проти інфільтрації комуністами американського державного апарату. А засуджений за кривоприсягу радник Державного департаменту Альжир Гісс у зв'язку з передачею совєтським шпигунам засекречених документів, був одним із дорадників Ф.Д. Рузвелта на Ялтинській конференції, де Ф.Д. Рузвелт захоплювався індивідуальністю Йосифа Сталіна. Американський лібералізм є не тільки „м'який" супроти комунізму і потурає гаслові „краще бути червоним, як мертвим" („Беттер ред ден дед"), але є також проти молитов у школах, потурає абортам на державний кошт, змагає до перетворення Америки на „велфер стейт" за соціялістичним зразком. Роналд Реґен виграв у 49 стейтах на всіх 50 тому, що американці в масі звертаються проти того лібералізму.

І на тлі тої ситуації згадана на вступі книжка має величезне значення. Невідомо, чи в отій книжці поставлено крапку над „і", що поярмлені Москвою народи є природним союзником Америки і всього вільного світу та ще більшою загрозою для червоної імперії, як ворожі супроти Москви настрої в сателітський країнах. Американські державні мужі ще цієї правди голосно не визнають. Але прийде час, коли вони це зрозуміють. Множаться познаки тріщин у все назверх могутній будівлі большевицької імперії і множаться познаки повного протверезіння вільного світу, лібералізм якого дозволив тій імперії розбудуватися і шантажувати світ. Поява книжки фахівців-совєтологів з порадою Президентові не поступатися Москві, а робити їй виклики без страху щодо реакції — це добра подія.

Іван Боднарук

ДУМКИ НА ЧАСІ

Одним із нечесних засобів є поширювання в суспільстві видуманих, неправдивих поголосок або просто злобних наклепів. Автори таких вісток не відчувають обов'язку перевірити факти й відкликати або спростувати несправедливі твердження. Це явище, як один із симптомів „еміграційної недуги", розпалює конфлікти в нашій спільноті, нацьковуючи один проти одного. Людей, які виконують таку роботу, слід назвати безцеремонно ворогами нації. З жалем треба ствердити, що наші люди часто шукають у наших газетах не поважних статтей, але особистих нападів і „афер".

Найлегше у світі давати дешевеньку пораду другому, а найважче не давати поради. Навіть, коли ваш приятель просить вашої поради, то здебільшого він хоче, щоб ви порадили йому так, як він уже постановив зробити. В Японії поліція накручує на стрічку розмову з п'яною людиною і наступного дня, коли п'яний витверезіє, як кару дають йому прослухати його вчорашню розмову. Коли б і в нас застосували подібну кару до налогових сплітkарів, мабуть, можна було б віддихати чистішим повітрям. Спліткар прикриває завжди свою духову вбогість всебічним знанням про інших. Він усюди був, усе бачив і чув. Куди він піде, несе за собою незгоду, руйнує мир і спокій родини, поширює взаємне недовір'я серед людей. Спліткарів тяжко оминути, бо вони всюди вештаються. Спліткар усюди знайде нагоду, щоб „шепнути" сусідові на вухо якусь „надзвичайну новинку".

Коли в бразилійських лісах вуж „boa constrictor" проковтне свою жертву, він у затишному кутку дрімає і травить не раз цілі тижні. У той час з його пащі виділюються несамовиті випари і гази, які затруюють довкілля так, що навіть мавпи й папуги втікають із найближчих дерев. Те саме морально діється із спліткарем. Він переховує бруд свого ума й затруює оточення своїми думками і здогадами. Спліткар більше небезпечний, ніж боа, бо він ще не встиг стравити одної „жертви", як уже шукає за іншою. Усіх рад би убити лезом своєї їді.

В нас чимало снобів. Снобом називаємо людину, яка походить із низів суспільного шару й намагається присвоїти собі шляхетські риси характеру. Сноб низько схиляє чоло перед вищими від себе, а зневажає нижчих. У нас покутує алькоголева вдача. Таке окреслення дає В. Королів-Старий у своїх споминах п.з. „Згадки про мою смерть". Вона здебільшого проявляється чуттєвою вражливістю, втратою шляхетних змагань, заником толеранції, і доводить до прудких виявів злости, ненависти і мстивости. Люди з такою вдачею дуже запальні, експансивні й легко підлягають змінам настрою, легко міняють своє відношення до людей та ідеї. Ослаблена воля це характеристична риса людей такої вдачі. Вони органічні анархісти й розперезані та всюди поводяться, як удома. Вони люблять виладовувати свою злість на слабших і залежних, їх характеризує недовір'я і зневага до людей.

Ікер у „Свободі" свого часу помістив був фейлетон п.н. „Загадка" з таким змістом: Сказав містер Брайт, бос, до Петра у фабриці: — до Петра у фабриці: — „Признаюсь, мені, як католикові, важко було зрозуміти, чому ви, теж ніби католики, святкуєте, наприклад, Різдво за іншим календарним стилем. Признаюсь, що я був іґнорант у справах вашого східнього обряду і щойно Вселенський Собор дещо роз'яснив мені це питання. І тепер неприємно мені, що особисто виступив проти того, щоб у ваші свята відпускати з роботи цих ваших земляків, які про таке звільнення просили. На цьому й доходило до деяких неприємних інцидентів, якщо пригадуєш... І я дуже шаную вас за те, що твердо обороняєте свій обряд, навіть рискуючи втратою праці!... Та тепер прийде тому кінець. Хочу зрадити вам радісну новину, що менеджмент готує для вас, українців, ще один святочний дарунок: на ваше Різдво, 7-го січня, українці дістануть платний вихідний день. Що ви на це? — Той дарунок приходить трохи запізно, відповів Петро, бо наша громада недавно змінила в цьому році календар і перейшла на ваш, латинський.

Інженера заткало! Добру хвилину не міг добути з себе слова. Врешті і поклепав Петра по плечах і сказав: А знаєте, що ви, українці, далі залишаєтеся для мене загадкою..."

Ми не повинні в усі наші національні свята сумувати, бо це пригноблює і наша молодь думає, що всі наші чини були невдачними. Навпаки, нам треба гордитися і радіти, що в нас були герої, хоч вони і загинули, не перемігши ворога. Наша молодь не ставиться до нічого поважно. Вона легковажить собі традиції, шукає тільки забав, розваг і вигідного життя, має зрозуміння лише до спорту. Одним із пророчистих доказів несерйозного ставлення до життєвих справ є часті розводи.

Тому у ЗСА бачимо загальний упадок родини, в чому особливо завинили жінки, бо вони занедбують виховання дітей, не плекають удома рідної мови, не вчать шанувати старших і говорити правду. Нічого дивного, що молодь по цей бік океану асимілюється і винародовлюється. Наші люди забувають, що можна бути добрим громадянином нової країни й водночас зберігати і плекати свою власну культуру. Адже виїжджаючи з України, ми взяли на себе якісь зобов'язання. Вже дійшло до того, що дехто у пресі висловлює дивний погляд, що від майбутнього нам нічого сподіватися, що ми призначені розплистися в чужому морі, тому нерозумно є протиставитися асиміляції і денаціоналізації.

Юрій Р. Рибак

ІДЕЇ СВ. МИКОЛАЯ — НИНІ

Тому 642 років вулицями міста Мити (нині Демре у Туреччині) йшов похоронний похід. Поміж юрбою людей був багатий місцевий купець, моряк - чужинець, старець із палицею в руці і мати з немовлям на руках. Усі вони йшли у повазі та горю за трумною їхнього улюбленого Єпископа, людини непересічного характеру і щедрого серця особливо вражливого на людський біль та недостаток.

Святий Отець Миколай народився у багатій родині у місті Патара і віддав себе на службу Богові із особливим підкресленням: „Люби ближнього свого як себе самого". Його служба на землі закінчилась, одначе остання грудка землі не могла засипати його діл, бо вістка про них переходила з роду в рід, ставши леґендою, і що найбільш знамене, самі люди стали ті діла наслідувати, а Церква назвала його святим. І кожному з нас відома постать святого отця Миколая.

Його ідея так довго буде живою як довго є бідні і багаті, голодні і наситені, нещасливі і щасливі, недужі і здорові... і ті з радістю життя, які повертають усмішку на лиці зажурених...

Кажуть, що живемо у зматеріялізованому світі, що серце людське завмерло і нечутливе на потреби ближніх. Це не зовсім правдиве, бо є люди, які ще мають серце і готові помагати, але і є, на жаль, люди, які цього не вміють оцінити. Ось подумаймо про так званий велфер. У деяких одиниць витворилось поняття, що обов'язком громади є їх вдержувати. Їхня філософія життя проста: щось за ніщо. Такий підхід до справи противиться святомиколаївській ідеї, бо коли св. Миколай дає подарунки, то це робить лиш для добрих, чемних, що собі своєю поведінкою і наставленням заслужили.

Часто вживаємо слово філантропія, яке походить із грецької мови та означає любити людину, а у практичному примінені під філантропією розуміємо бажання допомогти у потребі та гуманітарній площині, зменшуючи людський біль. Філантропія модерних часів — це складний процес, який вимагає знання і творчости. І коли користі з філантропії не легко оцінити, то для вияснення може найкраще покликатись на Рокефеллера, який у 1909 році писав:

„Коли я студіюю багатих людей, я бачу лише один спосіб, у який вони можуть запевнити собі дійсне вдоволення для виданого гроша, а саме це є тоді, коли вони розвинуть почуття, що даровані гроші викликали вдячність".

Безперечно, що відомі американські фундації складають річно більйони долярів на харитативні цілі, до тих сум долучуються завіщання громадян та датки корпорацій. Але їх усіх перевищують у загальній сумі... вгадайте хто? Одиниці — особи такі як ми всі і це все стається без розголосу, без великих статтей у пресі, без пропам'ятних таблиць, без великих написів імен на будинках.

Хтось може сказати, що допомога є лиш тоді можлива, коли на це дозволять особисті фінанси. Так воно не є. Пригляньмось американській спільноті і побачимо скільки осіб добровільно жертвують свій час, працю і енергію, для ідеї св. Миколая, активізуючись у харитативній праці, праці у шпиталях, відвідуванні хворих і самітних старців у приютах — розвоженню теплого харчу, транспортом сеньйорів і т.п.

А тепер візьмімо дзеркало і гляньмо в нього і спитаймо, що ми робимо для святомиколаївської ідеї. Здійснюємо її лише раз у році закупом подарунків чи стараємось викликати усмішку радости, усмішку вдячности цілий рік?

Ми, українці, в ЗСА, не зважаючи на добробут, не забуваємо найближчих у потребі. Ось приклад допомоги жертвам землетрусу у Югославії, де люди склали більше, ніж це ЗУАДК встигав перевести. Або вистачить прочитати списки жертв для земляків у Европі чи Південній Америці, а скільки осіб помагає індивідуально своїм рідним, приятелям і знайомим поза межами нашої країни.

Але чи це все є ще достаточне? Хто нині може бути певний, що завтра не потребуватиме допомоги від когось іншого? Ми живемо у країні, де якраз гуртове зусилля допроваджує до найкращих вислідів. Не забуваймо, що американці тяжко працюють на доляр і видають зі себе максимум енергії, щоб його здобути і запевнити добробут. Але з другого боку — американець не жаліє доляра, щоб допомогти іншим. Маємо багато прикладів, коли американський Уряд спішить з допомогою голодним навіть тоді, коли системи тих держав не основуються на демократичній ідеології.

І коли світ іде вперед ми

(Закінчення на стор. 4)

НА МИСТЕЦЬКІ ТЕМИ

Теодор Терен Юськів

Концерт Лідії Артимів для української публіки

Про цю нашу динамічну, репрезентативну і вже міжнародного розголосу піяністку було так багато написано останніми часами в нашій пресі, що зайво буде повторювати всі оті похвали та признання, які наші культурники щойно читали. Не тільки бо реклямовано в пресі і афішках індивідуальний концерт Лідії Артимів у Ню Йорку, але і зараз потім її участь у концерті в честь Митрополита А. Шептицького 18-го листопада у Філядельфії, а дальше вже і її виступ зі славетною Філядельфійською симфонічною оркестрою 21-го і 22-го грудня ц.р.

Ми тут займемося розгляненням її високомистецького концерту в користь Українського Музею у Ню Йорку, зорганізовано передусім для наших слухачів у репрезентативній, концертовій залі Еліс Таллі Голл в неділю, 11-го листопада 1984 року.

Самозрозуміло, що головним чинником кожного сольового концерту не тільки є самий соліст-виконавець, але і публіка чи слухачі, для яких він виступає з показом свого таланту. В цьому випадку з одного боку мали ми на найвищому рівні мистецьку програму нашої блискучої піяністки, а з — другого досить прикрий брак звеличників. Уже в іншій рецензії згадував я про неможливість успішного влаштування у нас двох важливих імпрез того самого дня. А саме тоді — така відбулася. А далі, може ціни на цей концерт були дещо зависокі, може вечірня пора не могла притягнути слухачів із-поза Ню Йорку, а може імпрез у цей час тут багато. Однак, все таки, якби там воно не було, маючи на увазі теж добро Музею, жителі Ню Йорку повинні були і — могли — явитись на цей рідкісний концерт у далеко більшому числі. Неприсутність їхня стала саме тінню цього незабутнього вечора. Адже побачити і послухати наших мистців світового значення, яких у нас так мало, повинна кожна українська людина вважати своїм невідкличним обов'язком. Тоді то і докажемо, що ми є членами культурного народу.

Сама програмка концерту мала вигляд чепурний і була дбайливо зредаґована. Передусім тоді, коли аж три наші культурні імпрези початкового сезону не мали програмок в українській мові, тут пишалась програмка з українським та англійським текстом. За це належиться Українському Музеєві — признання.

Перша частина концерту складалась — дуже стильово — з творів одного тільки композитора, И. Брамса. Початок творили „Шість хоральних прелюдій, тв. 122", у фортепіяновій транскрипції Ф. Бузоні. Без всякого хвилювання, самопевно, виконала їх наша піяністка в стилі дійсно високої кляси гри, викликаючи у слухачів враження хоральної настроєвости. Особливо припали до вподоби 4 і 5-та прелюдія „Серця мого бажання" Другим могутнім твором Брамса були „Варіяції та фуга на тему Гендля, Б-дур, тв. 24", яким молода мисткиня полонила і очарувала публіку беззастережно, всевладно. Діяпазон її незрівняної мистецької спроможности, глибину інтерпретаційного пережиття та потужну піяністичну індивідуальність відчули слухачі в найвищому визначенні. Найдраматичніші, так як і найніжніші засоби музичної експресії цього вимогливого твору були продемонстровані піяністкою з найбільшою переконливістю. Довжелезні оплески і вигуки захоплення „браво" були недвозначним доказом повного одушевлення публіки.

Другу частину програми, в якій знайшлись і українські композиції започаткувала наша віртуозка твором К. Дебюссі „Образи — книга друга" у трьох частинах. Існують на світі люди, що їм подобається цей французький композитор, — деяким більше, деяким менше, а деяким — зовсім ні. Він мистець оригінальний, особливий, дуже інтелектуальний та радше суховатий у своїй музиці. Наша публіка не була якось у змозі захопитись цією композицією, не зважаючи на це, що піяністка заграла її знаменито, головно коли йдеться про видобуття мерехтіння кольориту з твору.

З тонами настроєвої „Елегії, фіс-моль, ч. 3" М. Лисенка повіяло рідним духом на залі. Оце і була очікувана довго зустріч з Україною. Тільки по останньому акорді „Елегії" піяністка так швидко перейшла до наступної точки, що слухачі не мали навіть змоги віддячитись та нагородити її оплесками за її розмрійну гру. А тією дальшою точкою була ніжна-преніжна „Колискова, е-моль" В. Барвінського. Скільки в цій музичній перлині ліричного, задушевного настрою розквітло, скільки тужливої мелодійности, а материнної, наспівної сонливости!... Тут вже публіка оплескувала і оплескувала. Для зміни образу понеслись опісля акорди шпаркого „Українського танку, а -моль" того ж Барвінського. Ґраціозна ритмічність і грайливий, але якже опанований, темперамент, милував серця музичних звеличників. Якби хотілось було почути більше цього рідного чарування!

Закінчував програму твір Ф. Шопена „Польонез-фан-

(Закінчення на стор. 3)

Валентина Єрмоленко

АНАТОЛІЙ СВИДНИЦЬКИЙ

Цього року минає 150 літ з дня народження Анатолія Свидницького-Патриченка (літературний псевдонім). Народився він 13-го вересня 1834 року в селі Маньківцях Гайсинського повіту (тепер Барського району Вінницької области) в родині священика. Хлопець ріс у простому середовищі разом з селянськими дітьми, беручи участь у їхніх розвагах та спостерігаючи важке життя подільських селян. Близькість до народу, знайомство з його поетичними піснями та повір'ями стало тією „школою правди і любови", яка залишила глибокий слід у душі Свидницького.

На десятому році життя (1843) Свидницький вступив до Крутенської духовної школи. Схоластична система навчання та брутальний, жорстокий режим панували в тодішній бурсі. Жадоба до знань, природна допитливість підлітка допомагали йому навіть у цих несприятливих умовах добре вчитися та набути славу першого учня. Шкільні товариші любили Анатоля за симпатичну вдачу й простоту. За спогадами сучасників, у нього було бліде обличчя, жваві блискучі очі, він завжди був привітний з товаришами. Однак бурсацьке зубріння, дикість побуту й звичаїв згубно впливали на вдумливу і тонку натуру Свидницького, псували йому настрій і здоров'я. Згодом письменник згадував: „...перебираючи життя прошле, не маю начим стати й відпочити — чорно та й чорно; аж, як поминеш школи — богдай би мене мати лучче була під серцем приспала, аніж мали ще маленького в монаські руки віддавати! І з'їли вони літа мої! І моє здоров'я!"

У 1851 році після закінчення Крутенської духовної школи, Свидницький вступає до Подільської (Кам'янець-Подільської) духовної семінарії. І в цьому навчальному закладі головним було зубріння предметів церковно-релігійного змісту та правил церковної відправи. Загальноосвітніх знань семінарія давала дуже мало. Та юнак Свидницький знаходить дещо корисне для себе, зокрема стародавні (грецька, латинська, старослав'янська) та сучасні (французька, польська і болгарська) мови. Шукає він освіти й поза стінами семінарії, знайомиться з фолкльорними виданнями, з українською й російською літературою. Слід припускати, що Свидницький був ознайомлений з поширеними в той час серед української молоді збірками народних пісень М. Максимовича, І. Срезневського, А. Метлинського та виданнями польських дослідників українського фолкльору.

Але найбільший вплив на нього мала поезія Тараса Шевченка. Крізь глухі стіни семінарії доходив дух розбурханого суспільного життя. Відгомін ідей західньо-европейської революції 1948 року, нашумілих процесів Кирило-Методіївського братства, напружені часи боротьби за знесення кріпацтва — все це позначилось на світогляді молодого Свидницького. За рік до закінчення курсу, він усупереч бажанням батька, кидає семінарію і вступає (1856) на медичний факультет Київського університету, але нахил до гуманітарних наук бере верх. Анатоль Свидницький у березні 1857 року переходить до Історико-філологічного факультету.

Нова університетська наука, дружнє товариське життя студентів захопили Свидницького. З новими товаришами та студентами духовної академії він бере участь у загальнослов'янських вечорах, де палко обговорюють проблеми єднання слов'янських народів, визволення їх від соціяльного та національного лиха, співають пісні слов'янськими мовами. Свидницький близько знайомився з членами таємного Харківсько-київського студентського товариства: П. Єфименком, М. Муравським, О. Тищанським, Г. Стрижевським та інш. Практична їхня діяльність полягала в розповсюджуванні заборонених творів Т. Шевченка і Герцена, створювались недільні школи для народу. Зокрема, Свидницький став одним із засновників перших недільних шкіл у Києві, які мали на меті не лише поширення грамотности, а й роз'яснення прав народу. У 1860 році таємну студентську організацію було викрито, багатьох учасників товариства заслано. На щастя, Свидницький та ще деякі його університетські товариші не були заарештовані.

Про характер світогляду молодого Свидницького свідчать писані ним у студентські роки пісні: „Коли хочеш нам добра...", „Україна, мати наша", „Вже більше літ двісті, як козак в неволі", „В полі доля стояла...", які вперше надрукував І. Франко у „Літературно-науковому Віснику" — 1904 року в числі 4-му. — Під час навчання в університеті Свидницький опинився в досить скрутному матеріяльному становищі. Спроби заробити літературною працею не мали успіху і за несплату грошей за навчання в 1860 році його звільнено з університету. Того ж року в грудні місяці він складає при університеті іспит на право бути вчителем російської мови і дістає призначення до Миргородської повітової школи.

В Миргороді письменник розгортає досить широку громадську та літературну діяльність. Він стає одним з організаторів недільної школи для неписьменних селян та громадської бібліотеки, влаштовує літературні й музично-вокальні вечірки з читанням творів Т. Шевченка, Г. Квітки-Основ'яненка, розповсюджує твори Шевченка й інших українських письменників серед населення. У цей час Свидницький створює велику етнографічно-фолкльорну розвідку „Великдень у подолян", народні твори під назвою „Народні оповідання" — (між іншим втрачені), роман „Люборацькі" і багато інших.

Тим часом громадсько-культурна діяльність Свидницького привертає увагу місцевої влади, за ним встановлюється нагляд. У червні 1862 року Свидницький залишає Миргород, шукає нового місця служби в Києві, в Чернигові і врешті дістає посаду помічника сакцизного наглядача в м. Козельці на Чернігівщині. Матеріяльний стан письменника покращав, але нова посада не дає йому морального задоволення. У глухому провінційному містечку він не має можливости ані розгорнути культурно-просвітницьку роботу, ані здійснити давню мрію про підготову до закінчення університету. З початком урядової реакції всі надії Свидницького на масовий народний рух і сподівання на краще майбутнє країни втрачають віру. Лишається при ньому лише культурно-освітня робота в масах.

У 1863 році Свидницький одружується з дочкою місцевого лікаря Оленою Величківською. Одруження було невдалим. В дружині він не знайшов вірного товариша і однодумця, вона була байдужа до його духових запитів і прагнень, а це додавало письменникові суму та зневіри.

(Закінчення на стор. 3)

В СССР...

(Закінчення зі стор. 1)

ну військово-пропагандивну кампанію в зв'язку з цією датою. Так, наприклад, московський журнал „Огоньок" друкує спомини совєтських ветеранів Другої світової війни.

Як відомо, нинішньому совєтському генсекові, на відміну від його попередників — Хрущова, Брежнєва і Андропова, які в тій чи іншій мірі брали участь у воєнних діях в ті роки, похвалитися нема чим: всю війну він був секретарем Красноярського крайового комітету партії в Сибіру. Щоб хоч трохи заповнити це „біле місце" в біографії вождя, журнал „Огоньок" надрукував похвальну рецензію на новий кінофільм, знятий в Казакстані, під назвою „Хлопець з кордону", в якому вихваляється мужність і відвага молодого прикордонника К. Черненка.

Наскільки відомо, ніяких документальних кінокадрів, де був би показаний нинішній совєтський лідер, не збереглося. Його військова служба в прикордонних частинах була звичайнісінькою, як і тисячів інших „хлопців з кордону". А про те, що він за п'ять-десять років виб'ється у партійні вожді, тоді ніхто не міг і подумати. Але редакцію „Огонька" це ні трохи не засмутило і вони надрукували архівну світлину, на якій прикордонник Черненко стоїть серед інших членів застави. Світлина датована лютим 1932 року.

ОДНА З РЕЛІГІЙНИХ груп вийшла з кабінету ізраїльського уряду прем'єр-міністра Шімона Переза і тим самим зменшила на три голоси коаліцію в парляменті. Але не зважаючи на це, уряд все ще розпоряджає більшістю голосів в парляменті і тому немає загрози для урядової кризи в Ізраїлі. На 120 членів кнесету урядові партії все ще мають 93 голоси.

Великі святкування парафії Св. Покрови в Торонто

У зв'язку з проголошенням номінації і уділення грамоти генеральному вікарієві о. крилошанинові д-рові Миронові Стасіву, душпастиреві при церкві Св. Покрови, і надання гідности митрофорного протоєрея о. крилошанинові Маркіянові Стефаніву, парохові церкви Св. Покрови, в неділю, 11-го листопада ц. р., о год. 11-ій перед полуднем, в цій же по береги заповненій церкві була відправлена Торжественна Благодарна Архиєрейська Служба Божа, яку в сослуженні оо. номінатів, митратів Я. Чижа, М. Берка, чисельного духовенства, дияконів і студентів семінарії з Оттави відправив Владика Ізидор.

До Служби Божої, що була пов'язана традиційними ритуалами читання Грамоти, для генерального вікарія і надання гідности митрофорного протоєрея і покладення митри на його голову, під спів „Аксіос" (гідний), з окремими многоліттєвіями, дуже гарно співав церковний мішаний хор під диригентурою маестра Зенона Лаврішина.

По закінченні церемоніялу номінацій обидва отці склали гарними словами подяку і приречення вірности своєму Владиці і Українській Помісній Католицькій Церкві під спів „Многая літа". З цієї нагоди Владика Ізидор виголосив глибоку змістом проповідь. Вказавши на заслуги обидвох отців у праці для Церкви і народу, він поставив їх, як приклад і взір для присутніх семінаристів. Праця для Бога і України—це святий обов'язок кожного душпастиря. Українська Церква потребує ревних душпастирів, вірних своєму обрядові, мові, культурі і традиції. Ми звертаємося до батьків і виховників, щоб вони виховували і приготовляли своїх синів і дочок до духовного стану. Побіч священиків, нам потрібно, щоб наші молоді люди приготовлялись також на громадських працівників і провідників, бо „народ у Церкві і Церква в народі",—закінчив своє слово Владика.

Ці великі і незабутні церковні святкування парафії Св. Покрови, коли Господь вибрав їх, двох священиків цієї парафії, щоб вони „йшли й приняли плід", закінчились щирими молитвами за міцне здоров'я нашого дорогого Владики, генерального вікарія і митрофорного протоєрея.

В навечір'я у суботу, 10-го листопада ц. р., цих великих парафіяльних святкувань Парафіяльна Рада, ЛУКЖ, БУК, Вівтарна дружина, Марійська дружина, церковний мішаний хор, студентський хор і Кредитова спілка, під проводом Почесного комітету, що його очолив молодий енергійний душпастир церкви Св. Покрови о. Іван Барщик, влаштували о год. 7-ій ввечері у великій залі церкви Св. Покрови величавий бенкет у честь номінантів.

Генеральний вікарій о. крилошанин М. Стасів

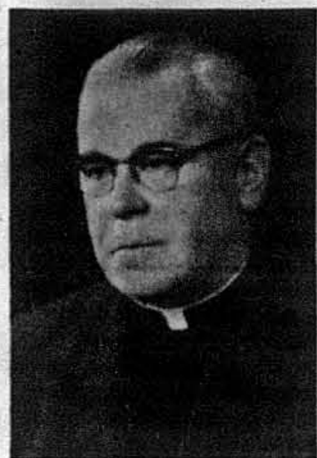
Програму бенкету відкрив коротким словом Василь Мигович, який попросив до ведення нею д-ра Осипа Сокольського. Владика Ізидор поблагословив трапезу, а чоловічий хор „Бурлака" під диригентурою маестра Олега Хміля гарно проспівав „Блажен Муж" і „Многая літа" для отців номінатів. Після закінчення вечері гостей за головним столом і присутню родину о. митрата М. Стефаніва представив о. І. Барщик, який прочитав цілий ряд письмових привітів і телеграм.

Дуже гарним і зворушливим був виступ молоді церкви Св. Покрови, в інсценізації „Моя Україно", яку підготовила Ірина Хабурська.

Усні привіти з долученням „дару любови" склали: о. І. Барщик від парафії; д-р Ю. Пелех від Централі Українців Католиків Торонтонської Епархії і Кредитової спілки; Олена Боднар від ЛУКЖ; Ярослав Сербин від БУК; Любомир Яківчик від Церковного заряду і при цій нагоді вручив Владиці 13,391 дол., зібрані в парафії на сплату Духовної Семінарії в Оттаві; мґр Е. Романчукевич від відділу КУК у Торонто, та М. Маречко від молоді церкви Св. Покрови. Молодь додатково у формі окремих привітань для Владики і отців-номінатів вручила їм хліби та букети рож.

Сексет „Айстри" під проводом Тамари Вайди під акомпаньямент Ю. Шуста гарно проспівав пісні: „Ой, на горі дощ паде" та „Мені ворожка ворожила".

Змістовне слово прочитав інж. Іван Хома з Едмонтону—швагер отця, закінчивши його гарним віршем авторства о. М. Стефаніва „Листопад". Він проаналізував життєвий шлях отця номіната і його родини. Опісля студентський хор церкви під диригентурою молодої і активної Марійки Свербивус проспівав „Да ісполняться уста наша" ар. Романа Андрусяка і церковну пісню „Маріє Діво".

Отець митрофорний протоєрей М. Стефанів

У пастирському слові Владика Ізидор, підкресливши значення парафіяльних святкувань у зв'язку з піднесенням двох отців цієї парафії до високих церковних становищ, що своєю довголітньою працею і відданістю для церкви і свого народу, заслужили це відзначення, сказав, що вони рівночасно взяли на себе ще більші і відповідальніші завдання. Владика коротко розповів про велику священичу родину о. Стефаніва, яка своєю працею для Церкви і народу записана „золотими буквами" у нашій історії, велика частина якої присутня сьогодні на наших святкуваннях. Владика висловив жаль, що немає сьогодні родини Генерального Вікарія о. д-ра Мирона Стасіва, яка перетерпіла тяжкі страждання від ворога. Але тут присутня його велика духовна родина—парафія Св. Покрови. Владика з радістю згадав про те, що вже сплачена Духовна Семінарія в Оттаві. Він закликав, щоб ми докладали всіх сил й старань для збільшування духовних покликань нашої молоді до священичого стану.

З щирою подякою Владиці і „даром любови" виступив від Церковної Ради Михайло Коцур, який підкреслив великі заслуги його в розбудові цілої нашої Епархії і зокрема опіку над нашою парафією.

Отець М. Стефанів подякував Владиці за спровадження його до Канади та повну духову опіку над ним і родиною; подякував членам родини, що з різних місць прибули, щоб у цей радісний день бути разом з ним; комітетові під проводом о. І. Барщика, всім організаціям і жіночій організації ЛУКЖ, що доклали стільки праці й старань для успішного переведення цього бенкету. До цих подяк „всім і вся" о. Стефаніва долучився і генеральний вікарій о. д-р Мирон Стасів, який згадав і про свою тут неприсутню родину, про переходи свого життя, війну, закінчення студій, приїзд до Канади Саскачеванської Епархії, і остаточного, завдяки дорогому Владиці Ізидорові—пристанівку у Торонтонській Епархії. Він радіє, що на це велике його свято прийшло так багато духовно-парафіяльної родини, за що він щиро дякує та обіцяє, що хоч тепер буде мати ще більше обов'язків і праці, буде разом з ними працювати на славу Бога, добро нашої Церкви і українського народу.

Обидва отці у своїх промовах, сказали, що завдячують всі досягнення парафії з побудовою чудового храму Божого своїм добрим і вірним парафіянам, які також привітали їх у цих святкуваннях „дарами любови".

Молитвою до 1000-ліття прийняття християнства в Україні, яку провів Владика Ізидор, закінчено трапезу на честь наших добрих і заслужених священиків.

В. Дідюк

В Дітройті відзначено 110-ліття НТШ

В 110-ту річницю свого існування Наукове Товариство ім. Шевченка здає українській громадськості звіт із своєї діяльности та рівночасно інформує про пляни на майбутнє.

Відзначення цієї річниці відбулося в Дітройті в неділю, 25-го листопада, коли туди загостив д-р Ярослав Падох, президент Головної Ради НТШ.

Під час відзначень 110-річчя НТШ в Дітройті (зліва): д-р Б. Лончина, маестро Е. Козак, д-р Я. Падох, І. Джуль і д-р П. Джуль.

Заснування Товариства це виразний доказ могутнього впливу полум'яного слова Тараса Шевченка на життя нашого народу. Його заклик шанувати свою науку і не цуратись чужого, причинилося до того, що вже 12 років по його смерти постало це товариство, яке сьогодні здає нам свій гордий звіт. Бо і дійсно, як не бути гордим, коли не тільки українські історики цього товариства, але й історики чужих національностей з об'єктивністю науковців признають йому передову ролю в розвитку вільної української науки. При чому, ввесь час свого існування це товариство діяло в несприятливих обставинах, бо перебувало під чужим заборолом.

І як наочний доказ плодів своєї праці стоять перед нами 92 річники „Записок" і такі монументальні видання НТШ як „Історія України-Руси" М. Грушевського та Енциклопедія Українознавства В. Кубійовича. Виміна своїх видань із 317 чужинецькими науковими інституціями—це незаперечний доказ живучости нашої вільної науки.

Сьогодні, коли українська наука, а разом з нею все українське життя на рідних землях, стоять під нечуваним тиском „братнього народу", українські науковці в діяспорі, згуртовані в цьому товаристві, бажаючи продовжувати його світлі традиції, знаходять тут і моральну підтримку, і матеріяльну поміч, яка дозволяє їм оприлюднювати свої наукові праці в „Записках" чи індивідуальних виданнях.

Під сучасну пору товариство нараховує 150 членів і їх наукові надбання з різних ділянок дають нагоду розвивати також українську наукову термінологію і цим самим стають рушієм мовного розвитку. Але, як далі говорив д-р Падох цього дня, щоб ці праці побачили світ, потрібно ще багато грошей, яких не дасть нам ніхто. Ми мусимо дати самі. Українська громадськість дала в минулому переконливі докази жертвенности та зрозуміння цінности вільної української науки, беручи під увагу сучасне політичне положення краю.

І так заклик д-р Падоха на цій зустрічі, яку влаштував місцевий осередок НТШ (голова д-р Богдан Лончина) при помочі Культурно-Громадського Клюбу, під головством маестра Едварда Козака, увінчався успіхом. Дітройт гордиться такими меценатами на всі суспільні потреби, як Ірина та д-р Павло Джуль, які зложили на цілі НТШ суму 10,000 дол. Відгукнулася також решта громади, так що загальна сума досягла 19,000 дол. Для громадян Дітройту була також приємною вістка, яку привіз д-р Падох, що поет та автор історичних праць, загально шанований і люблений в Дітройті о. Себастіян Сабол, став дійсним членом НТШ в його філологічній секції.

Немає сумніву, що й інші українські громади щедро підтримають цю акцію допомоги для забезпечення невпинної праці та дальшого розвитку цієї заслуженої установи.

В. Баран

Анатолій...

(Закінчення зі стор. 2)

Він захворів на хронічний алькоголізм. У 1868 році його переводять у позаштатні урядовці, що власне, означало звільнення з посади. Почалася нова смуга злиднів та марних пошуків праці. Свидницький частково здійснює давній педагогічний задум про видання української та російської граматики. Виходить із друку його „Русская азбука", та це не вирішує справи утримання великої родини письменника (в нього було вже троє дітей).

Гнаний нуждою їде він восени 1868 року до Одеси де друкує в „Одеському віснику" свої твори російською мовою. Лише в листопаді 1868 року пощастило Свидницькому здобути постійну працю, місце помічника завідувача архіву Київського університету. В 1869 - 70 роках письменник друкує нариси й оповідання у газеті „Киевлянин": „На похоронах", „Пачковози", „Конокради" й інші. В ці останні роки Свидницький тяжко хворіє і доходить до крайньої матеріяльної скрути. Злидні й хвороба швидко вкорочують життя письменника. На 37-му році життя автор „Люборацьких" помер (18-го липня 1871 р.).

Велике літературне обдарування українського письменника в інших умовах могло принести рідному краю свіжих і яскравих творів, сповнених глибокого знання життя та побуту народу, відзначених ліричним сумом та м'яким гумором. Кращий твір Свидницького „Люборацькі" надовго випав з українського літературного процесу. Написаний на початку 60-их років, вийшов з друку більше ніж через двадцять років, коли автора давно вже не було на світі. Крім роману „Люборацькі" в літературній спадщині Свидницького відомі досі двадцять три нариси й оповідання. Скоро зійшов він у могилу й скоро про нього забули.

Нехай же ця згадка про нього пригадає тим, хто забув про нього, а хто не знав, поцікавиться ним. Анатоль Свидницький по праву займає почесне місце в історії української літератури XIX століття. Ставши на шлях новаторства, він розширив рамки української прози і був одним з творців соціяльно-побутового психологічного роману виразно демократичного спрямування. Свидницький вперше в українській літературі висвітлив життя провінціяльної інтелігенції і тим поширив тематику і проблематику української літератури. Він перший в українській літературі виступив у жанрі фейлетонно-публіцистичного і культурно-побутового нарису, дав талановитий зразок психологічної новелі. Переборовши етнографізм і побутовізм, А. Свидницький твердо став на позиції критичного реалізму.

Концерт...

(Закінчення зі стор. 2)

тазія, тв. 61". І хоча ця композиція з музичної сторони цінна, для публіки вона не занадто сприйнятлива. Це відчули і наші слухачі. Не було в цій музиці тієї мелодійности і ритміки, що так осяйно окрилює твори Шопена. Бож відомо, що не завжди композиції, хоч і вагомі з боку мистецького, мають успіх у публіки. Ось хоч би в цілому світі слухачі воліють радше оперу Верді „Трубадур" як „Отелльо". А ця ж друга — архитвір. Отже твір Шопена, не зважаючи на ефектовне закінчення, не зумів „взяти" слухачів, як, наприклад „Варіяції" Брамса. Проте публіка оплескувала одушевлено і безперервно беручи під увагу всенький концерт та красу його висотного виведення. Бож безсумнівно, були два вершинні моменти вечора, а це „Варіяції" Брамса та „Колискова" Барвінського.

За протяжні голосні оплески вдячної публіки виконала наша фортепіянова зірка ще три короткі наддатки (Сібеліюса, Чайковського і ще раз Барвінського „Танок").

Після концерту, на зустрічі з мисткинею у ресторані „Джінджер Ін", привітав її від Українського Музею, д-р Б. Цимбалістий, дякуючи за гру і труд, а звеличники піяністичного таланту Лідії Артимів знайомились з нею при перекусці та гратулювали за одноразовий концерт.

Шановні Секретарі та Організатори УНС!

Членська кампанія 1984 року кінчається з 31-им грудня. Тому аплікації нових членів прийматиме Головна Канцелярія тільки до 31-го грудня 1984 року.

Докладіть всіх старань, щоб виконати свої квоти та вислати аплікації вчасно, щоб вони дійшли до Головної Канцелярії не пізніше, як 31-го грудня 1984 року.

ГОЛОВНА КАНЦЕЛЯРІЯ УНС

Празник на Михайлівці

Парафія св. Архистратига Михаїла у Філядельфії відбуває кожне храмове свято дуже урочисто, мабуть, найбільш урочисто з усіх парафій на сході ЗСА, тим більше, що в ньому беруть участь наші православні брати на чолі з своїм парохом церкви св. Покрови митроф. протоєреєм М. Борисенком. Це ввійшло вже у традицію від першого святкування празника парафії св. Архистратига Михаїла, коли члени цієї парафії молилися в церкві св. Покрови. Вона щонеділі відступала приміщення на Богослужбу для парафіян церкви св. Архистратига Михаїла, бо заіснували обставини, що в наших католицьких церквах не було можливости молитися. Щойно згодом перейшли до своєї тимчасової церковці на власній посілості, званої Михайлівкою або Михайлівською Гіркою, хоч якогось гористого терену там нема. Цю прекрасну, вкриту зеленню, культивованими травниками, квітами, кущами, рідкісними деревами посілість із парковою, спортовою і тенісовою площами, не згадуючи просторого житлового будинку, посвячував сл.п. Блаженніший Патріярх Йосиф.

Мрією парафіян церкви св. Архистратига Михаїла є здвигнути на згаданій посілості Михайлівський храм у пам'ять тисячоліття хрищення Руси-України. Очевидно, це не мав би бути такого розміру Божий храм як Михайлівський собор у Києві, а мініятюрний, що своїм виглядом нагадував би знищений ворогами київський собор.

З уваги на те, що михайлівська парафія чисельно мала, дарма, що жертвенна, не може власними силами здвигнути пам'яткового храму звертатиметься до добрих сердець співбратів і сестер у цілій діяспорі, щоб це благородне діло довершити, тим більше, що це буде довговічна пам'ятка українців у Вільному Світі.

25 листопада ц.р. у церковці на „Михайлівці" врочисту Богослужбу служив о. митр. Зенон Злочовський, парох, у сослуженні о. д-ра Рафаїла Турконяка, ЧТС, і Маріяна Процика, капеляна філядельфійської філії УКУ. Проповідь виголосив о. д-р Р. Турконяк.

По відправі у великій залі Українського Освітньо-Культурного Центру засіло до празничного обіду біля двохсот осіб. Відкриття довершив д-р Володимир Пушкар, голова Парафіяльної Ради. Молитву провів о. митр. З. Злочовський. Загальною програмою керував інж. Теодор Крочак.

Головну промову виголосив проф. д-р Леонід Рудницький. Він зупинився особливо на одному аспекті нашого буття, що назвав його змагом, у який обов'язково слід втягнути нашу молодь. Треба дати їй нагоду набути знання нашого минулого, розуміння української психіки та вглиблення в духовість нашого народу. Блискучий промовець особливо акцентував, що ми живемо і діємо в свідомості, що перед нами жили і діяли великі провідники церкви - Слуга Божий Андрей і Патріярх Йосиф. Але це почуття повинно залишити нам глибину і суть їхньої дії, що її в майбутньому оцінить історія. У своїй промові він вказав на Завіщання нашого покійного Патріярха, головним чином звернув увагу на такий фрагмент: „Моліться, працюйте і боріться за збереження християнської душі кожної людини українського роду і за весь український нарід і просіть Всемогучого Бога, що Він допоміг нам завершити нашу тугу за єдність і наші змагання за церковне з'єдинення у здвигненні Патріярхату Української Церкви!".

При цій нагоді д-р Л. Рудницький підкреслив „духовий профіль парафії св. Архистратига Михаїла", наданий їй самим Патріярхом Йосифом, її основником. Парафія ця постала „з його духа печаттю" і такою мусить залишитися.

Промова була дуже сильна своїм аналітичним підходом та історичними заключеннями. Ось її закінчення: „Наш покійний Патріярх переступив поріг туземного життя, не стало видимого символу й усіблення Патріярхату в його особі, та в нашій свідомості, в нашій візії хай останеться жива і дійсна Українська Церква. Вона буде сильна, могутня, згодом і вільна на своїй землі, якщо в наших серцях не згасне вогонь туги за Великим. Нехай цей сьогоднішній празник св. Архистратига Михаїла стане для нас усіх святом духовної обнови, згідно з Завіщанням Патріярха Йосифа, на добро нашої Церкви, що перетворить нас на воїнів Христа на подобу св. Архистратига Михаїла. Хай оцей заповіт першого нашого Патріяха допоможе нам завершити його велике діло і витривати у вірі батьків, у любові до братів наших й у служінні Церкві-Матері нашій".

Під час обіду присутні заспівали „Многих літ!" о. Михайлові й іншим Михайлам. Потім відбулася мистецька програма, що нею знаменито керувала Юля Шашаровська, переплітаючи поодинокі точки програми фрагментами добре підібраних віршів. Програму почато „Другою українською рапсодією" Лисенка. Її виконав скрипаль-соліст Петро Прус. Він виконав також „Ададжо" Веррачіні. Скрипаль П. Прус - абсольвент Вищого Музичного Інституту ім. Миколи Лисенка у Львові, добре відомий у Філядельфії і поза нею з виступів у концертах й академіях. Він виконує музичні твори на мистецькому рівні, вміє вглибитися у твір та надати йому характерне тембральне забарвлення. Інтерпретація музичного твору Лисенка була влучна і спричинилась до сприйняття авдиторією незвичайної краси рапсодії, при чому вказала на чар колориту української мелодики. В „Ададжо" концертовий скрипаль створив поважний настрій, згідно із задумом композитора. Фортепіяновий супровід Леся Руда.

Черговою точкою був вірш Богдана Стефанишина в пошану покійного Патріярха в доброму виконанні Тамари Комаровської з Театральної Студії Молоді під керівництвом Володимира Шашаровського. Петро Гурський, керівник ансамблю бандуристів, цим разом виступив як соліст, виконавши „Рушничок" слова А. Малишка, муз. П. Майбороди, „Нагадай, бандуро, співами", слова Н. Калюжної, муз. Г. Китастого, „Не шкодую за літами", сл. Підсухи, муз. Г. Китастого. Виконавця нагороджено рясними оплесками.

Фрагмент із п'єси І. Чижа „Княгиня Ольга" виконали Христина Озарків та Михайло Кострицький. У короткій сценці „Сповідь" актори зуміли передати зміст сценічної дії дуже чітко завдяки добрій дикції та належній інтерпретації тексту. На створення відповідного настрою, напевно, допомогли ще інспіровані режисером інтонації і видержання потрібних павз, не згадуючи вже вдало запроектованих Ю. Шашаровською історичних костюмів на зразках старовинних гравюр.

На закінчення програми виступив музичний скрипковий ансамбль УМІ під керівництвом проф. Анастазії Жилавої. Цей добре зіграний ансамбль виконав „Молитву запорожців" з поеми Т. Шевченка „Гамалія" і дві стрілецькі пісні Яременка. Виконавцями були Леся Заяць, Христя Рудий, Оля Трипупенко, Наталка Турченюк, Марко Гарасимович, Микола Конрад, Ілля Лабунька, Роман Люба, Йосип Пришляк, Дорiян Юрчак. Досвідчена Роксоляна Гарасимович своїм фортепіяновим супроводом створила прекрасне тло виконуваних творів. Кінцеву молитву провів митроф. протоєрей о. Михайло Борисенко.

Празник церкви св. Архистратига Михаїла у Філядельфії, завдяки зразковій організації свята, залишив дуже добре враження, починаючи навіть від запрошень, створення врочисто-піднесеної атмосфери, а кінчаючи на високомистецькій програмі, не згадуючи вже пресмачних страв, зготовлених Сестрицтвом св. Анни на чолі з її головою Євгенією Колтун.

Я.К.

Молоде...

(Закінчення зі стор. 1)

Міряння тиску крови.

здоровельного уряду. Нас негайно саджають на стілець і ми піддаємося мірянню спершу у майбутніх медичних сил, а відтак ще й провіряють їхню докладність фахівці. Все це відбувається як і інші зайняття — спокійно та з погідною усмішкою на обличчях і учениць і учителів.

Ця погідна усмішка зустрічає нас в розмовах з іншими присутніми, а вже зокрема у довгій розмові з президентом коледжу привітливою сестрою Міріям Клярою, ЧСВВ, яка посвячує нам багато уваги і часу. Від неї довідуємося про те, що коледж має дуже добру оцінку навчальних інспекторів стейту, а постійні поширювання програми та зацікавлень дають справді великі можливості. Ось тепер медичну програму поширено також на вишкіл ветеринарних помічників, які в поблизькому манастирі Сестер Василіянок, що має своє господарство можуть і допомогти, і мати потрібну практику.

Від деякого часу цей дівочий коледж піддався загальній хвилі і приймає мужчин, хоча тепер їх ще лише горстка. Сильно зросло також число студентів вечірніх курсів, які мають величезний засяг та на які приходять люди різного віку і зацікавлень. На терені коледжу є постійний інтернат в якому можуть приміститися біля 80 дівчат, велика їдальня заля, кафетерія, руханкова заля і різноманітна фізкультурна програма з дружинами відбиванки і кошиківки.

Учителями коледжу є фахові сили, чоловічі та жіночі. Академічним деканом є сестра Целіна ЧСВВ, що вправною рукою проводить цілою академічною програмою.

Сидимо у спокійному, тихому бюрі президента коледжу Сестри Міріям Кляри і при чашці зільного чаю слухаємо її розповіді про працю школи, її пляни на найближче майбутнє, в осередку яких стоїть збірка на розбудову коледжу та евентуально поширення його не лише в приміщеннях, але і в науковому напрямі, до чотирорічного коледжу.

За вікнами її бюра стоять у півсумерку задумані сосни і ця дивна тиша вражає своїм контрастом з життям, що пульсує тут на кожному кроці.

Менор Джуніор коледж живе, розвивається і дає безліч можливостей такого розвитку для повних запалу і зацікавлення молодих людей.

Ідеї...

(Закінчення зі стор. 2)

теж не можемо залишитися на місці. Соціяльна проблема нині — це проблема дня і не можна її легковажити. Виявляється теж, що церква є найкращим місцем де люди сходяться, один одного бачать і активізуються в організаціях. На жаль, Церква, яка зуміла досі побудувати величаві храми та обширні школи не впровадила ще соціяльної програми. Питаємось: чи це її вина? Ні. Вона ж переживає кризу, бо не може дістати навіть достаточно священиків для душпастирства. Тому, коли хочемо розв'язувати соціяльну програму, ми, миряни, перш усього мусимо допомогти Церкві. Ми мусимо бодай частину часу і трудів присвятити у той же сам спосіб, як перед століттями це робив св. Миколай і просити його благословення, бо наш народ вірив, вірить і віритиме, що:

Ой, хто, хто Миколая
любить,
Ой, хто, хто Миколаю
служить,
Тому святий Миколай
На всякий час помагай
Миколай!

ТОВАРИСТВО „ДНІСТЕР" - 361 ВІДДІЛ УНС ЗМІНИЛО АДРЕСУ

Ню Йорк. — Товариство „Дністер" — 361 Відділ Українського Народного Союзу інформує своїх членів і всіх зацікавлених осіб, що з днем 14-го грудня ц.р., урядування Відділу відбуватиметься кожного вівтірка і п'ятниці від год. 6-ої до 8-ої вечора в Будинку „Самопомочі" при 98 Друга авеню. Управа просить усіх членів вплачувати свої вкладки і полагоджувати усі інші відділові справи на новім приміщенні і у визначені дні й години. — Степан Чума, фінансовий секретар.

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

НЕДІЛЯ 16-ГО ГРУДНЯ 1984 Р.

Північний Бруклин Н.Й. Річні загальні збори Т-ва Богдана Хмельницького 158 Відділ відбудуться о год. 12 дня в домівці Народного Дому 173 N. 5 вулиця.

На порядку нарад: звіти Управи, Контрольної Комісії та вибір нової Управи на 1985 р.

Якщо на означений час не буде відповідного числа членів — збори відбудуться на пів години пізніше, без огляду на кількість присутніх.

Проситься членів чисельно прибути.

Управа Товариства

НЕДІЛЯ 16-ГО ГРУДНЯ 1984 Р.

Нюарк-Ірвінґтон. Місячні збори Братства Св. Івана Хрестителя. 76 Відділу відбудуться о год 10.15 ранку в залі Укр. Кат. Церкви при Сенфорд Авеню. Проситься членів прибути та вирівняти вкладки за 1984 р.. Найкраще платити чеками та посилати прямо до Відділу.

Володимир Боярський - предс.
Теофіль Клебан - касир
Юлія Демчук - фін. сек.